

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko "M." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 30 listopada 2017 r., którym na rzecz powoda zasądzono kwotę 118.561,54 zł tytułem wynagrodzenia za prace wynikające z łączącej strony umowy o dzieło, wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych i kosztami procesu.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pozwana wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności, w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. może być wyłącznie problem o charakterze prawnym, a nie faktycznym lub wynikającym ze stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu. Jego rozstrzygnięcie powinno stwarzać przy tym realne i poważne trudności, a także mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia innych spraw. Skarżący winien jest w tym przypadku przedstawić pogłębioną argumentację prawną, bowiem zagadnienie prawne musi mieć charakter ściśle jurydyczny. Nie może ono odnosić się do subiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (zob. postanowienia SN z 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; z 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17; z 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17; z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17).

W ocenie Sądu Najwyższego pozwana nie wykazała istnienia w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu, a zagadnienie takie nie zostało nawet poprawnie sformułowane. W tym kontekście należy podkreślić, że nieprawidłowe rozliczenie wynagrodzenia nie stanowi wady dzieła. Ponieważ zaś wszelkie próby formułowania zagadnienia prawnego podejmowane w skardze kasacyjnej opierają się na przeciwnym założeniu, już z tego powodu skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania.

Analiza skargi kasacyjnej w zestawieniu z uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że w rzeczywistości w niniejszej sprawie nie występuje spór co do zagadnień prawa materialnego, na tle którego

pozwana formułowała zagadnienie prawne. Wbrew treści zarzutu kasacyjnego Sąd Apelacyjny nie wyraził poglądu, zgodnie z którym odbiór robót przez inwestora uniemożliwił kwestionowanie wysokości wynagrodzenia należnego podwykonawcy od generalnego wykonawcy. Nie zostało także sformułowane stanowisko, zgodnie z którym kwestionowanie wysokości wynagrodzenia nie było możliwe wobec odebrania dzieła przez pozwaną. W rzeczywistości pozwana podważa natomiast wnioski wyciągnięte przez Sąd II instancji z przedstawionych dowodów, a w szczególności z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. Kwota zwrotu kosztów równa jest wynagrodzeniu adwokata wynikającemu z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

as]

jw